

Nyt fra **ASSISI-KREDSSEN**

Februar 2022

nr. 108

INDHOLD:

ASSISI-KREDS DATOER

Årsmøde igen	side 3	♦ 26. februar 2022 Årsmøde i Vejleå Kirke
Dagsorden m.m.	side 4	♦ 27. maj - 4. juni 2022 Assisi-rejse
Reaktioner om kredsens fremtid	side 6	♦ 30. sept. - 8. okt. 2022 Assisi-rejse
Regnskab	side 8	♦ 29. oktober Udflugt
Budget	side 10	♦ 19. november Efterårsmøde
Kampen om fattigdommen	side 11	
Bestyrelsen	bagsiden	

KONTINGENT 2022!

Så er det tid at betale kontingent for det nye år. Og vi håber at I får mere for kontingentet i det kommende år. Vi håber nemlig at kunne gennemføre alle arrangementer uden de aflysninger, der har præget de seneste år. (Der er dog stadig italienske restriktioner, som kan komme i vejen for vore rejser!)

Kontingentet er 150 kr. for enkeltmedlemmer og 225 kr. for par.

Kontingentet indbetales til konto 5361 - 0262776

Hvis Assisi-Kredsen har registreret jeres mailadresse, vil I til enhver tid kunne kontrollere, om I har betalt, på

www.assisi-kredsen.dk/kontingent

Årsmøde igen!

Kære medlemmer!

Så indbyder Assisi-Kredsen igen til årsmøde med generalforsamling. Også selv om også mange af jer var til det samme i november.

Men det var mødet i november, der var særligt. Sidste år kunne vi på grund af restriktioner ikke afholde det på det sædvanlige tidspunkt i slutningen af februar. Grunden kender I alle. Vi udsatte det så til april - efter påske, men heller ikke dette var muligt - så det endte altså med at blive i slutningen af november - i forbindelse med det, som vi plejer at kalde efterårsmødet.

Skulle vi så ikke springe over nu og gemme forhandlingerne til næste år? Det er forståeligt, hvis mange medlemmer tænker sådan.

Men vi må jo overholde vores vedtægter (når myndighederne ikke forhindrer det) - og der er jo en bestyrelse, der skal vælges, og der er et regnskab, der skal godkendes.

Og så er der en anden vigtig ting, som vi tog lidt hul på i november. Og det vil vi gerne fortsætte drøftelsen af ved et møde, hvor der er flere til stede. Vi var kun 40 deltagere der, det er jo noget mindre end sædvanligt. Forhåbentligt vil flere deltage denne gang, nu hvor restriktionerne (og forhåbentligt også snart smitten!) aftager.

Den vigtige sag er ikke mindre end kredsens fremtid. Der er medlemmer, som har været med alle dens snart 50 år, og selv om der stadig kommer nye til, så bliver både medlemmernes og bestyrelsesmedlemmernes gennemsnitsalder stadig højere. Derfor opstår spørgsmålet: hvor længe har vi ressourcerne til at fortsætte. Nogle vil afvise spørgsmålets relevans - det går jo godt, rejserne er fuldtegnede, og det i vores sammenhæng beskedne deltagertal i efterårsmødet var jo ikke så ringe endda.

Men bestyrelsen har rejst spørgsmålet. Og vi fortsætter diskussionen med medlemmerne: Skal og kan vi fortsætte, som vi har gjort indtil nu? Skal vi finde en anderledes måde at formidle inspirationen fra Frans i en tid, hvor den kristeligt og samfundsmæssigt er meget relevant? Eller skal vi sige, at vi fejrer vores 50-års jubilæum om to år, og så lukker vi?

Det er jo endnu mere vigtigt end mange af de andre ting, vi skal tale om på generalforsamlingen. Så kom - rigtig mange - og vær med til at drøfte dette!

Fred og alt godt!

Gunnar Bach Pedersen

Årsmøde 2022

Program og dagsorden

**Årsmødet afholdes lørdag d. 26. februar
i Vejleå Kirke,
Ishøj Boulevard 1, 2630 Ishøj S.**

Der er parkeringsmulighed i parkeringskælderen ved kirken. På Ishøj Stationsvej passer hjørnet ved kirken og drej til højre ved næste mulighed. Tag første afkørsel i rundkørslen og følg vejen til efter svinget til venstre. På højre side er en grøn port til parkeringskælderen. Den åbner automatisk.

Offentlig transport med S-tog til Ishøj St.

Bus 30E, 300S og 400S er også gode forbindelser til Ishøj st.

Kl. 11 Gudstjeneste

Kl. 12 Frokost (inkluderet i mødeafgift på 150 kr.)

Kl. 13 Generalforsamling ifl. vedtægten

- derefter kaffebord - der er mulighed for at købe bøger, kort m.m.

Kl. 14.30 Foredrag ved Martin Bergsøe om Johannes Jørgensen

Kl. 16.30 (ca.) Afslutning

På gensyn til årsmødet - tilmelding er ikke nødvendigt.

Generalforsamlingens dagsorden

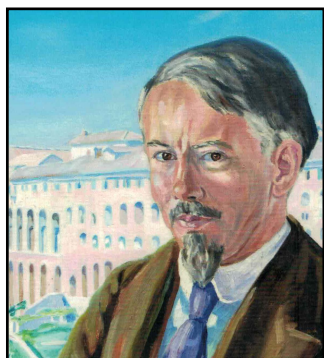
1. Valg af dirigent.
2. Beretning ved formanden.
3. Debat om kredsens fremtid. Se også side 6.
4. Regnskab og budget ved kassereren (se regnskab og budget s. 8-10)
5. Valg til bestyrelsen. Efter tur afgår Marianne Plum, Susanne Gram Larsen og Gert Ryom-Hansen. De to førstnævnte er villige til at lade sig genvælge. Gert R-H genopstiller ikke. Bestyrelsen foreslår nuværende suppleant Johan Petersen som kandidat til den ledige bestyrelsespost.
Kandidater kan også foreslås på mødet.
6. Valg af suppleant. Ellen Gylling er på valg og er villig til genvalg.
Bliver Johan Petersen valgt til bestyrelsen bliver også den anden suppleant-plads ledig. I så fald foreslås Hans Jensen.

7. Valg af revisor og revisorsuppleant.
Bestyrelsen opstiller Karin Mortensen som revisor og Brita Bülow som suppleant. Begge er villige til at lade sig vælge.
8. Indkomne forslag, som skal være bestyrelsen i hænde senest 8 dage før. Har I forslag og idéer til kredsens fremtidige arbejde, så send dem til formanden.
9. Eventuelt.

Årsmødefordrag:

Frikirkepræst Martin Bergsøe om Johannes Jørgensens forfatterskab ud fra sin bog: En røst i ørkenen.

Vi glæder os til det foredrag, som blev aflyst sammen med årsmødet sidste forår.

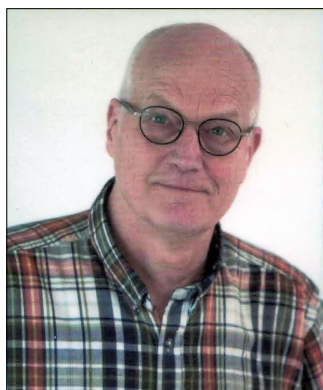
Johs.
Jørgensen

Martin Bergsøes præsentation af foredraget:

Johannes Jørgensen var en mand med en mission! I 1894 havde han en omvendelsesoplevelse, der satte kursen for hans videre virke. Som en anden Johannes Døber så han det som sin opgave at bane en vej for Herren --- ikke mindst i Danmark!

Han skulle, som sin berømte forgænger opleve dels at blive en røst i ørkenen, dels på sin egen åndelige pilgrimsrejse at blive stadig mere afklaret i troen.

I vor gennemgang af Jørgensens liv og forfatterskab vil vi se, hvordan han løser denne sin livsopgave og dermed forhåbentlig få åbnet en dør på klem indtil en dramatisk verden af glæde og sorg, tro og tvivl, sejre og nederlag, frelse og fortabelse, men også en verden hvor det ikke lykkes mørket at få bugt med lyset.

Martin
Bergsøe

Overvejelser fra kredsens medlemmer om fremtiden

På det forsinkede årsmøde i november luftede jeg bestyrelsens bekymringer for, om vi har de fornødne ressourcer til at fortsætte kredsens arbejde – især hvad angår rejseaktiviteterne. Der er jo ikke den store tilstrømning af yngre generationer. Eller skulle vi hellere sige, at Assisi-Kredsen har haft sin tid og så beslutte at ophæve den, når vi har markeret vores 50-års-jubilæum i 2024?

Tanken med dette oplæg var at få medlemmerne til at tænke med.

Allerede på mødet var der en række indlæg fra medlemmerne, som pegede i forskellige retninger. Der var naturligt nok flere, som ville kæmpe for, at vi kan fortsætte, og som gerne ville prøve i deres kirkelige sammenhænge, om de kunne finde ressourcepersoner, der ville fortsætte arbejdet.

Er bussen kørt for Assisi-Kredsen - eller hvad?

Men der var også stemmer, som fandt det trist, men realistisk at se en lukning af kredsen i øjnene.

Vi opfordrede til, at medlemmerne gav deres synspunkt til kende ved at skrive til formanden. De modtagne henvendelser har ikke været mange – men de giver udtryk for stort engagement i kredsens sag. Og også her peger synspunkterne i forskellig retning.

Vi har fået tilbud fra et medlem om at ville engagere sig i rejselederfunktionen, det er meget positivt, og en henvendelse, som vi er taknemmelige for, men er det nok til at se fremtiden i møde?

Et par medlemmer med et længevarende engagement har det synspunkt, som vi også hørte på årsmødet, at det er nok vemodigt men på den anden side realistisk at lukke.

Den ene mener også, at kredsen nok burde have været med optaget af at dele Frans' engagement end af at fortælle historierne om ham, og henviser i den sammenhæng til pavens to Frans-inspirerede rundskrivelser, som også har givet ny inspiration til franciskanere mange steder i verden.

I samme retning taler også et andet modtaget brev, som foreslår at kredsen lægger mindre vægt på rejserne til Assisi – som jo også har deres problematik i forhold til klimakrisen i verden – og lever videre ”som et økumenisk fællesskab, der vil

tale solidaritetens sag, solidariteten med skabelsen og skabningen, altså tale ind i en verden med klimaforandringer, flygtningestrømme, fattigdom, marginalisering af medmennesket, udbytning, ved til stadighed at gøre opmærksom på Frans' tanker om kristendommen i det levede liv lige nu.” Der ønskes også, at kredsen skal være mindre ”københavnsk” fx ved lokalgrupper om Frans' liv og hans visioner.

Ud fra de modtagne indlæg kan der formuleres tre forslag om kredsens fremtid:

- En forsættelse med kredsen, som vi kender den med møder herhjemme og rejser til Assisi (dog måske med mindre rejseaktivitet).
- En anderledes Assisi-Kreds med vægtlægning på at inspirere os og andre ud fra Frans' eksempel.
- At nedlægge kredsen.

**Vi fortsætter
samtalen om
vores fremtid på
årsmødet!**

ASSISI-KREDSSENS

ASSISI-KREDSSEN		
RESULTATOPGØRELSE 1. 1. - 31. 12. 2021		
INDTÆGTER:		
Kontingenter forudbet. jf. status 2020	3.900	
Kontingenter 2021	19.925	23.825
Årsmøde / efterårs møde		4.950
Salg af bøger & kort		2.621
Kollekt / gaver		1.333
Udflugt Svendborg		20.200
INDTÆGTER I ALT		52.929
UDGIFTER		
Nyt fra Assisikredsen /blad inkl. Trykning & porto		11.525
Kontorartikler og tryksager		0
Telefon & transport		202
Porto & Bankgebyr		2.356
Kontingent Danske Kirkedage		2.500
Kontingent Danske Kirkers Råd		2.928
Danske Kirkers Råd, årsmøde		
Års- og efterårs møde		6.342
Kollekt		633
Køb af bøger & kort		9.304
IT Medlemskab & vedligehold		986
Repræsentation		4.886
Udflugt Svendborg		26.173
UDGIFTER I ALT		67.835
RESULTAT FØR REJSEAKTIVITETER		-14.906
REJSEAKTIVITETER		
INDTÆGTER:		
Indtægter forårsrejser		
Indtægter efterårsrejser		217.600
		217.600
UDGIFTER:		
Rejseudgifter forår		-2.000
Rejseudgifter efterår		-210.678
Diverse udgifter		-1.159
		-213.837
RESULTAT REJSEAKTIVITETER		3.763
ÅRETS RESULTAT		-11.143

REGNSKAB 2021

ASSISI-KREDSSEN		
STATUS pr. 31. december 2021		
AKTIVER:	2021	2020
Arbejdernes landsbank	42.442	54.348
Danske Bank / Rejsekonto SGL	779	779
Lån & Spar Bank / Rejsekonto GBP	134.590	198.727
OIKOS-andelskapital / Andelskassen	10.000	10.000
AKTIVER I ALT	187.812	263.855
PASSIVER:		
EGENKAPITAL:		
Saldo 1. januar 2021	167.855	170.195
Årets resultat	-11.143	-2.340
Samlede formue	156.712	167.855
Skyldige omkostninger		
Forudbetalt kontingent 2022	6.000	3.900
Forudbetalt kontingent 2023 - 2025	900	900
Forudbetalt Assisirejse forår 2022	22.900	20.900
Restbetaling Assisi forår 2022		32.800
		-2.000
Modtaget depositum Assisi efterår 2022	3.300	3.300
Restbetaling Assisi efterår 2021		32.670
Depositum fly forår	-2.000	
	31.100	92.470
PASSIVER I ALT	187.812	260.325
Vejle den 22. januar 2022	Mette Holm	
	Kasserer	
Foranstående regnskab er revideret og beholdningen er afstemt		
København V, den 22. februar 2022	Karin Mortensen	
	Revisor	

BUDGET

ASSISI-KREDSSEN

	Budget 2021	Budget 2022
Kontingenter incl. forudbetalte	31.000	24.900
Årsmøde	5.000	5.500
Salg af bøger & kort	1.500	3.000
Gaver / kollekt		
INDTÆGTER I ALT	37.500	33.400
UDGIFTER		
Nyt fra Assisi-kredsen (trykning og porto)	-18.000	-12.000
Kontorartikler og tryksager	-1.000	-1.000
Telefon	-1.500	-1.500
Transport	-2.000	-2.000
Porto og gebyrer	-1.500	-2.300
Danske Kirkers Råd, kontingent	-3.500	-3.500
Danske Kirkers Råd, årsmøde		-400
Danske Kirkedage, kontingent	-2.500	-2.500
Årsmøde	-2.000	-2.500
Efterårs møde	-2.000	-2.500
Indkøb af bøger og kort	-2.500	-2.000
Repræsentation	-1.000	-1.200
UDGIFTER I ALT	-37.500	-33.400

Kampen om fattigdommen

af Gunnar Bach Pedersen

For Frans var det at leve i fattigdom helt afgørende. Det var hans kærlighed: han giftede sig med ”fru fattigdom”, Madonna Povertà (se billedet på bladets forside). Men i Frans’ sidste år og i tiden efter hans død var forholdet til ejendomsløsheden et stort stridspunkt både indenfor hans orden og mellem ordenen og andre dele af Kirken. Og i en vis forstand havde det også været omstridt før Frans.

For Frans var det guddommeligt åbenbart, at han skulle leve i ejendomsløshed. I sin søgen efter mening og efter Guds vilje greb han jo til det, som i min barndom kaldtes ”mannakorn” – man trak et lille kort med en bibelhenvisning for at søge vejledning. Frans gik i kirke og fik præsten til at slå ”tilfældigt” op i messebogen tre gange. Og det som Frans på den måde oplevede som Guds tale direkte til ham var for det første: »Vil du være fuldkommen, så gå hen og sælg, hvad du ejer, og giv det til de fattige, så vil du have en skat i himlene. Og kom så og følg mig!« (Matt. 19,21). Derefter: »Hvis nogen vil følge efter mig, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig. (Matt. 16, 24). Og til sidst: ”han forbød dem at tage noget med sig på rejsen” (Mark 6,8).

Før Frans

Forholdet til ejendom spiller en stor rolle i Det nye Testamente. Vi læser i Apostle-

nes Gerninger om den første menighed i Jerusalem, at ”de var fælles om alt”, og at de ”solgte deres ejendom og delte ud til alle efter enhvers behov” (Ap.G. 2,44-45). Vi kan også læse om, at dette at opgive personlig ejendom ikke var uproblematisk, at mennesker søger sikkerhed i ejendom. Ananias og Safira hævdede at have givet alt og havde alligevel stukket noget til side. (Ap.G. 5,1ff). Også Paulus skriver om de kristnes forhold til rigdom og magt. Han skriver til de kristne i Korinth, at de ved deres kaldelse ikke var ”mange mægtige, ikke mange fornemme”.

Teologer diskuterer, om kristendommen i sin begyndelse var en bevægelse for fattige, særligt for dem på bunden af oldtidens samfund. Det var den nok i stort omfang, men bestemt ikke udelukkende – der var også rige mennesker, som kunne stille deres huse i Rom til rådighed for menighedens gudstjenester. Men det var idealet, at social stand ikke betød noget, ligesom heller ikke andre sociale forskelle. Der var ideelt ikke forskel bygget på rigdom, status, køn eller etnicitet (Gal. 3,28), Paulus kunne dog påpege, at det var et ideal, som virkeligheden ikke levede op til, når han barskt viser, hvordan de rige ved deres manglende solidaritet bryder enheden i Kristus lige netop der, hvor den burde være mest tydelig, i nadveren (1. Kor. 11,17-34). Og Paulus selv kan heller ikke

frigøre sig fra tidens tanker om, at der var forskel mellem mennesker, bl.a. på grund af køn.

Uanset om de kristne var rige eller fattige, så var de i urkirken dog fattige i den betydning, at de var fjernt fra magt og indflydelse. For de levede i en vekslen mellem at være tålte og at være forfulgte. De romerske martyrlegender fortæller om, hvordan konversion til tro på Kristus betød at stille sig udenfor det etablerede samfund. Familie og magthavere stillede dem ofte mellem valget om at opgive troen eller at blive martyrer.

Det ændrede sig med kejser Konstantin med Milanoediktet i 313 og endnu mere, da kejser Theodosius i 380 gjorde kristendommen til statsreligion. Kristendommen kom tæt på magten og rigdommen, sådan som det afspejlede sig i de store basilikaer, som kejseren lod bygge. Gudstjenesten blev på mange måder præget af det kejserlige hofceremoniel. Men samtidigt opstod der også en modbevægelse af mennesker, som ville leve væk fra magten og rigdommen. De første var ørkenfædrene, som trak ud i ørkenen og levede et asketisk liv. Den mest kendte af dem var Antonius (cirka 251-356) – ikke at forveksle med den senere franciskanerhelgen, Antonius af Padova. I vesten opstod der lidt senere klostर्सamfund bygget på regler udarbejdet af Augustin (354-430) og Benedikt (cirka 480-547). I klosterordnerne var fattigdommen sammen med lydighed og kyskhed grundlaget for livet. Derom aflagde munken sine løfter. Man ville forhindre at kærligheden til penge kom til at stå i vejen for kærligheden til Gud. Men efterhånden som mun-

kevæsenet udviklede sig, viste det sig at det jo nok gjaldt den enkelte munk, men ikke klostrene og ordenerne, som blev særdeles formuende. I middelalderen havde man ikke blot herregårde, men også herreklostre, som ejede store dele af jorden, også i Danmark. Og da reformationen i Nordeuropa afskaffede klostervæsenet, kunne klostrene problemfrit ændre status til kongelige eller adelige godser.

I 11-1200-tallet opstod en række mere eller mindre kætterske personer og bevægelser, for hvem askese og afkald på jordisk gods var grundlæggende. En af dem var Joachim af Fiore, som blev afvist som kætter p.gr. af sin særegne opfattelse af treenigheden, idet han inddelte historien i en Faderens og en Sønnens og en Helligåndens tidsalder, hvor han mente, at man nu stod på tærsklen til den tredje og sidste. Hans asketiske lære kom sidenhen til at præge spiritualerne, den strenge retning af franciskanerne.

En anden bevægelse, som var asketisk, var katharerne, som særligt spredte sig i Sydfrankrig. Deres opfattelse af verden var gnostisk, hvor det kropslige og det materielle var det onde, som ånden skulle befries fra.

Franciskanerne og fattigdommen

Pavedømmet var generelt ikke specielt asketisk indstillet. Det var i højmiddelalderen godt med i kampen om magten. Det gjaldt også Innocens III, som i 1209 godkendte den første regel for Frans og hans brødre. Innocens forsøgte at hævde kirkens magt især på det åndelige område, men midlerne var korstog og bandlysning af fyrster og andre former for kirkelig

Pave Innocents drøm

magtudfoldelse. Hvad så han i denne unge tigger, som afstod for enhver form for magt og for besiddelse? Traditionen fortæller jo om hans drøm, hvor han ser Frans støtte den vaklende Laterankirke, så den ikke styrter sammen. Det har nok ikke kun været fromhed og drømmesyner, der har overbevist Innocens. Han så også i Frans en, som med sin forelskelse i fattigdommen kunne være med til at kalde tilhængere af de forskellige kætterske og asketiske bevægelser tilbage til den rette katolske tro.

Frans fik et paveligt segl på sit liv i fattigdom – selv om det pavelige segl konkret først blev sat på en senere udgave af ordensreglen – i en form, der var mere tilpasset til kirkens krav. Og også Clara fik på dødslejet godkendt sit fattigdomsprivi-

legium. Der var nu et fællesskab, hvor ikke blot den enkelte broder skulle være ejendomsløs som munkene, men hvor heller ikke fællesskabet måtte eje noget.

Og det var det jo ikke alle, der var indstillet på. Der kunne være mange gode argumenter for at slække på ejendomsløsheden. Var der ikke mening i, at den, der skulle prædike, fik uddannelse og et bibliotek? I Frans sidste år følte han selv stærkt, at brødrene blev ført i en anden retning end den, han selv ville. Og efter hans død fik broder Elias opført den store, imponerende gravkirke i Assisi, som efterhånden blev udstyret med nogle af

tidens mest imponerende kunstværker.

Ordenen revnede flere gang og blev delt op i slappere og strammere.

Uanset hvor strengt eller afslappet franciskanerne tog Frans' idealer, så var de alligevel et fremmedlegeme i en kirke, som i praksis havde andre idealer. Middelalderen før og efter Frans var i høj grad præget af magtkampe mellem kirke og fyrster, som blev udkæmpet undertiden militært, undertiden med ”åndelige” magtmidler, hvor interdikt var pavens stærkeste, det at kunne lyse et helt land i band, aflyse alle kirkelige handlinger og dermed udsætte hele folket for truslen om den evige fortabelse. Det var jo ikke altid lige vellykket, fordi det var op og ned, om de lokale kirker var mest loyale overfor Rom eller overfor deres eget land. Fra Danmarkshistorien kender vi både ærke-

biskop Absalon, som brugte sine kræfter i kongens og statens tjeneste, og ærkebiskopperne Jens Grand og Jakob Erlandsen, der lå i evig fejde med kongemagten. Og når pavemagten anerkendte Frans' levevis, så var det bestemt ikke udtryk for, at den agtede selv at følge hans eksempel. Det var, som den italienske middelalderhistoriker Chiara Frugoni har sagt (citeret efter hukommelsen): "Kirken fik hurtigt ændret Frans fra en person, man skulle efterligne, til en person, man skulle beundre."

Kirkeinstitutionen og fattigdommen

Der er kun et eksempel på, at de franciskanske idealer og pavedømmet mødtes i den samme person. Det var pave Celestin V. Han blev pave i 1294. Da havde kardinalerne været samlede i Perugia i mere end to år uden at kunne blive enige om at vælge en ny pave. På det tidspunkt sendte Pietro di Morrone et brev til kardinalerne, hvor han skrev, at Guds vrede ville ramme dem, hvis de ikke fik valgt en pave. Pietro var en eremit, oprindelig benediktiner, men havde siden stiftet sin egen asketiske orden, men havde siden overgivet ledelsen til en anden for igen at kunne trække sig tilbage til eremitlivet. Nu opstod så tanken at vælge Pietro til pave, hvilket skete trods dennes modstand. Hans pavedømme varede kun kort, han siges at have været veg og eftergivende overfor verdslige magthavere, og allerede efter få måneder trak han sig tilbage fra paveembedet til fordel for kardinal Caetani, der blev hans efterfølger. Der var stor folkelig opbakning om den fattige pave og mange modsatte sig hans tilbagetrækning.

Rygtet gik, at Caetani skulle have etableret et rør til pavens soverum, så han kunne hviske til ham om at trække sig, hvilket paven så havde opfattet som en himmelsk røst. For at andre ikke skulle udnævne ham til modpave holdt den nye pave ham fængslet resten af hans liv. Men denne farlige person er siden blevet helgenkåret.

Han er indtil i dag blevet betragtet som en idealfigur for mennesker, som har følt sig på kant med institutionerne. Den kendte forfatter Ignazio Silone har skrevet et skuespil om ham: "Eventyret om en fattig kristen". Silone var netop et menneske, der karakteriserede sig selv som værende på kant med den institutionelle ramme om idealerne; han kaldte sig selv "kristen uden kirke og kommunist uden parti".

En anden italiensk forfatter, Umberto Eco, blev især kendt for sin roman *Rosens Navn* fra 1983. Det er en middelalderkrimi, men det er meget mere end det. Den foregår i et kloster, hvor der skulle foregå en teologisk drøftelse mellem pavelige teologer fra Avignon og en række ledende franciskanere om det, som franciskanerne har hævdet, at Kristus intet ejede. Det var ikke blot et spørgsmål om teologi og bibellæsning. Det var også et spørgsmål om kirken som magtfaktor i verden, om at en kirke, som efter Kristi forbillede gav afkald på rigdom og magt, derved ville overlade magten til kejseren alene. Derfor kunne paven og hans teologiske rådgivere ikke acceptere en fattig Kristus, en fattig kirke.

Det er ikke noget let dilemma. For kæmper kirken for at have rigdom og indfly-

delse, så er den store fare, at kirken ikke bliver en åndelig magt men en ny verdslig magt - måske ikke så anderledes end den, som den skulle være et alternativ til .

Og hvis kirken giver afkald på rigdom og magt, så står den i fare for at blive opslugt af den verdslige magt - at blive en efterplapper af det, som er der herskende mening, så den mister sin kritiske funktion.

Reformationen

I de lande, hvor reformationen blev gennemført, mistede kirken selvstændig rigdom og magt. Bortset fra hvad reformationen også var, så var den jo også på en måde en afslutning på den strid mellem franciskanernes fattige kirke og pavedømmets med besiddelser og verdslig magt. Med Danmark som eksempel, så blev rigdommene og dermed også den politiske indflydelse overtaget af kongen og statsmagten, ganske særligt efter indførelsen af enevælden. Kirken var ikke mere selvstændig, den var kongens kirke og religionsvæsen. Det er ikke tilfældigt, at på lydhimlen over prædikestolen i en kirke her i nærheden ses Kristi monogram og Christian IV's ved siden af hinanden. Kirken er nok Kristi kirke, men i praksis er den lige så meget kongens.

I teorien og i teologien har øvrigheden og kirken nok hvert deres område. Det følger af Luthers lære om de to regimente, hvor det verdslige styres af loven og statsmagten, og det åndelige gennem evangeliet og forkyndelsen af Guds nåde.

Men statsmagten har hele tiden en vilje til at påpege, at forkyndelsen ikke må blive generende og kritisk. Det gælder også i det demokratiske Danmark. Det under-

streges ofte, at man skal adskille politik og religion. Det betyder især, at religionen ikke må blande sig i politikken, ikke at politikken ikke må begrænse religionen og dens udtryksformer. Religion er kun være en privatsag, hedder det. Religion må ikke fylde i det offentlige rum. Troen må underordne sig lovgivningen.

I dag

Der er en dobbelt fare for kirken. På den side kan den stræbe efter magt og indflydelse, så den bliver en konkurrerende magtfaktor.

På den anden side kan den blive for underdanig, så den mister sin kritiske røst, så den glemmer at forkynde at næstekærlighedsbuddet også har konsekvenser for den politiske sammenhæng, så den glemmer at være en kritisk røst.

Den kristne kirke har altid til opgave at være en samvittighedens røst i sin tid. Ikke fordi den har magt, men fordi den fastholder at prædike et alternativ til alt det i os og i vores samfund, som er selvoptaget og kun har egne fordele for øje.

Den skal hele tiden fastholde overfor den enkelte af os og overfor vores fællesskab, at buddet om at elske næsten skal have konsekvenser i handling.

BESTYRELSEN

Gunnar Bach Pedersen, formand
Bjerggården 20, 4.tv., 2635 Ishøj
tlf 23 60 82 70
gbp@assisi-kredsen.dk

Marianne Plum, sekretær
Teglværksgade 3, 1.th., 2100 Kbh Ø
tlf 20 28 25 03
plum@assisi-kredsen.dk

Mette Holm, kasserer
Bakkeglint 11, 7100 Vejle
tlf 51 27 28 07
mette-holm@mail.dk
Bankkonto:
reg. nr. 5361 konto nr. 0262776

Frederik Hjerrild
Dirch Passers Allé 17, 3.th.,
2000 Frederiksberg
tlf. 61 79 50 55
frederikhjerrild@gmail.com

Susanne Gram Larsen
Mathilde Parken 5, st.th., 3400 Hillerød
tlf. 20 64 00 46
sglarsen@mail.dk

Eva Rungwald
Løvevej 10, 2610 Rødovre
tlf. 36 41 33 96 ditrung@privat.dk

Gert Ryom-Hansen
Vennemindevej 2, 2.th., 2100 Kbh Ø
tlf. 61 46 73 70
gertryomhansen@gmail.com

Johan Petersen
Kulsviervej 95 B, 2800 Lyngby
tlf 28 71 94 15
johanaapetersen@gmail.com

Ellen Gylling
J.C. Christensensgade 3, 1.th.
2300 Kbh S
tlf. 39 40 50 04
eg@km.dk

NYT FRA ASSISI-KREDSEN

redigeres af
Marianne Plum (ansv.) og Gunnar Bach Pedersen